

NO

Marelle Boersma

B

als je niemand meer hebt...

DY

DE CRIME COMPAGNIE

THRILLER

Marelle Boersma

Nobody

Verschijnt 2 mei 2014

*Als er weinig bewijzen zijn, is het dan niet waar?
Om het te kunnen stoppen, moeten we het geloven.*

Dit verhaal is gebaseerd op waargebeurde ervaringen. Om anonimiteit van het slachtoffer te waarborgen, zijn alle namen verzonnen en is het verhaal in een fictieve setting geplaatst.

Proloog

Ik kijk neer op een meisje met een lege blik in haar ogen. Ik zie dat ze niet anders kan dan dit te laten gebeuren, omdat ze weet dat verzet geen zin heeft. Ze is niet vaak alleen. Ook nu niet. Ze wordt niet met rust gelaten, anderen bepalen haar leven. Haar lichaam is te vaak opgeëist door mensen die het als hun eigendom beschouwen. Haar lichaam moet pijn lijden. Afgebeeld worden, misbruikt worden. Het is te zwak om zich te verzetten. Zelfs haar geest behoort hún toe.

Als ik zo op haar neerkijk, zie ik dat ze best een mooi gezichtje heeft. Dat meisje ben ik niet. Nee. Anders zou ik niet op haar neer kunnen kijken. Ik ben iemand die voor haar wil zorgen, die de zware lasten van haar overneemt. Iemand die opstaat om de pijn te dragen zodat ze dat zelf niet hoeft te doen. Ik help haar als het haar even teveel wordt.

Ik zie een meisje dat heeft geleerd dat haar lichaam niet alleen van haar is. Ze heeft afstand van haar lichaam moeten nemen. En nu van nog veel meer. Het is jammer dat het zo moet lopen, maar dit is wat ze haar ingeprent hebben. Dit heeft ze geleerd. Zo is ze geprogrammeerd.

Ik ben jonger dan zij, maar we kennen elkaar goed. Samen redden we het beter dan alleen. Tot nu toe.

Hier heeft ze al vaak gestaan, maar dan kon ze het toch niet. Ze zoekt nu de zachtheid van het water. En van de kou waaruit ze al tijden bestaat. Het is net alsof het zo klopt, het water haar thuis is. Haar lege blik richt zich op de vele spelonken waar het water doorheen stroomt. De Dieze zal haar beschermen. Nu zullen ze samenkomen, samenvloeien, alsof dat zomaar kan. Een vreemde speling van het lot, omdat ze zelf uit elkaar is gerukt en nooit uit slechts één persoon heeft bestaan. Het was soms makkelijker voor haar om helemaal weg te zijn en niet meer te voelen.

Ik kijk neer op het meisje en weet dat het zorgen voor haar nu stopt. Het is bijna voorbij. Voor haar en dus ook voor mij.

1

Onrust regeert de klas, ook al doe ik mijn best om de leiding te nemen. Normaal is deze groep makkelijk, maar zelfs Lynn zit meer met haar rug naar me toe dan dat ik haar gezicht zie.

‘Lynn! Jouw antwoord graag.’ Mijn woorden knallen door de ruimte. Als ik haar gezicht wit zie wegtrekken, heb ik direct spijt van mijn uitval.

‘Ik... Ik heb niet opgelet.’ Haar blik duikt naar beneden.

‘Wat was er dan belangrijker dan het bediscussiëren van wat George Orwell heeft geschreven?’

‘Niets, mevrouw Fransen.’

‘Daar leek het anders niet op.’ Ik strijk over mijn voorhoofd. Als ik zie dat het meisje steeds verder tussen haar schouders duikt, laat ik mijn hand vallen. Maar de irritatie die gevoed wordt door een knijpende hoofdpijn, blijft gewoon hangen. De broeierige warmte is gedurende de dag alleen maar erger geworden, wat het er allemaal niet beter op maakt. Nog een paar minuten dan zit deze langste dag van de week er weer op. Qua lesgeven, tenminste.

‘Niels?’ De jongen zit al vijf minuten met zijn vinger omhoog te wiebelen op zijn stoel. Ik kies voor de makkelijkste oplossing door hem het woord te geven.

‘Ik denk dat het een verrassend actueel verhaal is,’ brandt de jongen los. ‘De Amerikaanse overheid die spioneert via Google, Facebook en telefonie. Het Big-Brotherregime is op dit moment realiteit geworden.’

‘Big Brother. Pfff, zo 1984,’ steunt zijn buurman, waarna de net herwonnen orde weer verstoord wordt.

Ik probeer stoïcijns door te gaan. ‘Welke zin uit het boek is jou bijgebleven?’

Niels schuift zijn te dikke billen bijna onder zijn leuning door naar achteren. ‘*Two plus two equals five*, mevrouw Fransen.’

Ik ben blij verrast dat de jongen exact mijn eigen idee verwoordt. ‘Aha, een zin die vragen oproept. Lynn, kun jij uitleggen wat de schrijver hiermee heeft proberen te zeggen?’

Haar ogen zijn te groot voor het smalle gezicht dat zacht omvat wordt door lang zwart haar. Gedurende een kort moment blinkt er angst in haar blik, of verbeeld ik me dat maar? Lynn is een slimme leerling, het is jammer dat ze zichzelf zo in de weg zit.

‘*Two plus two equals five*, Lynn,’ herhaal ik.

Ze schraapt haar keel. ‘Als alle rekenkundige begrippen veranderd worden, kan twee plus twee zomaar vijf worden.’

Net als ik om opheldering wil vragen gaat ze al verder.

‘Ik bedoel, als je maar lang genoeg in een bepaalde richting wordt geduwd, ga je alles geloven. Want wie bepaalt eigenlijk of iets waar is of niet?’ Ze kijkt me bijna uitdagend aan, terwijl de klas haar adem inhoudt.

Dan gaat de bel. Het lijntje dat tussen onze ogen gesponnen is, blijft nog enkele seconden intact voordat rondlopende klasgenoten het verbreken. Iedereen stormt het lokaal uit, als een kudde wilde honden die een vers kadaver heeft gespot. Ik ben allang blij dat ik dat niet ben. Met mijn gedachten bij de avond die voor me ligt, stop ik mijn spullen in mijn tas. Even glijdt mijn vinger over de gevlochten franje op de flap. Gekregen van hém. Zelfs het ontbijt was romantisch tijdens dat weekend in Budapest. Niet aan denken.

Pas als ik de lichten uit wil doen, zie ik haar staan, achterin de klas. Lynn leunt tegen het kozijn van het raam.

‘Lynn, ga je mee?’

Geen reactie. Ze staart onafgebroken naar buiten.

‘Ik ga afsluiten.’

Ze schudt haar hoofd in een korte reflex, alsof ze uit een trance ontwaakt. Pas als ze een paar passen in mijn richting heeft gezet, kijkt ze me aan. Haar lippen zijn op elkaar geklemd, de angst zit diep verstopt in haar ogen. ‘Hij is er weer.’

*

‘Wil je een kop thee?’

Ze schudt heftig haar hoofd, waarbij haar lange haren soepel meedeinen.

‘Water dan?’ Ik overhandig haar een plastic bekertje, dat ze voorzichtig aanpakt.

Als ik een stoel naast haar zet, en daarbij haar arm zacht aanstoot, schuift ze verschrikt een stukje op. De ‘hij’ was verdwenen tegen de tijd dat ik bij het raam was. Het had haar dusdanig van haar stuk gebracht dat ik haar niet zomaar kon laten gaan. Dit ging niet alleen maar om een verbroken relatie, er was meer aan de hand. Zelfs met een hoofdpijn die als een ronddrillende kogel mijn hersens bewerkte, was dat me duidelijk.

‘Ik had niet verwacht dat hij er weer zou zijn.’ Lynn heeft alleen maar oog voor haar friemelende vingers die over het bekertje bewegen.

Er vallen me woorden op, maar ik stel de vragen daarover nog even uit. ‘Wie is hij?’

‘Hij stond bij mijn scooter. Ernaast. Echt niet normaal. Naast mijn scooter.’ Ze zucht de korte zinnen naar buiten.

‘Waar ken je hem van?’

‘Net op tijd. Ik heb hem net op tijd gezien.’

‘Lynn, wat wil die man van je?’

Ze kijkt op en staart me aan alsof ik iets belachelijks heb gevraagd. ‘Hij wil mij.’

Alles wat ik daarna nog aan haar vraag, wordt met een schouderophalen beantwoord. Er volgen wat losse woorden die nergens op lijken te slaan, maar die bij mij naar binnen branden.

‘Ik moet weg,’ zegt ze dan. Ze strijkt haar haren uit het gezicht en gooit met een nonchalant gebaar de rugzak over haar schouder.

‘Wil je dat ik meeloop?’

Ze lijkt er even over na te denken, maar schudt dan haar hoofd. ‘Hij is weg,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik zag hem toevallig staan. Gewoon mazzel.’ Dan loopt ze het lokaal uit. Haar water blijft onaangeroerd op tafel achter.

Ik pak mijn thee en loop naar het raam. Het schooljaar is nog maar net van start gegaan, maar ik proef nu al dat dit meisje me bezig gaat houden. Ik staar naar buiten, naar de vele leerlingen die nog in groepjes samenplakken. Onder de grote linde vormt de zon gefragmenteerde lichtvlekken op het schoolplein. Een stippeleden van licht op een grijze ondergrond. De lauwe thee smaakt naar niets.

Als ik Lynn onder de takken van de boom door zie lopen, valt me op hoe mager ze is. Een strakke zilvergrijze broek omvat haar lichaam alsof het anders uit elkaar kan vallen. Ze is compleet gefocust op haar knalrode scooter terwijl ik mijn ogen over de omgeving laat zwerven, op zoek naar iemand die haar angst aan heeft gejaagd. Die op haar wacht. *Hij wil mij.* Dat zei ze toch?

*

Het is vrijdagavond. En dan kan hoofdpijn nooit een excuus zijn; je vraagt je zelfs niet eens af of je wel of niet zult gaan. Daarvoor zijn de avonden met Edo te waardevol. En dus mik ik een gram paracetamol in mijn mond en spoel het mijn lichaam in met koud water. Een douche, een smeerbeurt met geurige body crème, wat gel in mijn korte coupe en de truc van de juiste lijntjes en kleurtjes rond mijn ogen doen de rest. Ik fluit zelfs als ik de trap van mijn appartement afdaal, waar ik alweer zes jaar woon. Onvoorstelbaar dat ik nog steeds de stap naar een eigen huis niet heb gezet. In de begintijd liep ik met een opgetrokken neus over de galerij, groette andere bewoners alleen maar binnensmonds en wist dat ik mijn langste tijd in de flat al na een maand zou hebben gehad. Ik zou weer een nieuwe liefde vinden en samen gelukkig worden in een eengezinswoning.

Hoe anders is het gelopen. Edo heeft mijn blik op de toekomst veranderd. Hij bleek geen eendagsvlieg, hoewel hij wel een één-dag-in-de-weekvlieg bleek te zijn, maar toen had ik mijn verwachtingspatroon al bijgesteld.

Als ik langs het station rijd, zie ik een rode scooter staan. Hij valt me extra op door de enorme hondenkop die op de achterkant is geplakt. Heb ik die niet eerder gezien? Is het de scooter van Lynn? Maar hoe ik ook probeer het beeld terug te roepen, het lukt niet. Het meisje dwaalt meteen weer door mijn hersens. Met een schok komt haar immense kwetsbaarheid in mijn herinnering.

Als ik mijn auto in het centrum van Den Bosch geparkeerd heb, blijf ik nog even zitten. Ik denk terug aan een opmerking van een

ander meisje die een week geleden iets had gezegd over een man die op een verdachte manier rondhing bij de noodlokalen. Ik hoorde het pas de volgende ochtend in de lerarenkamer van Mirjam die het voorval plompverloren in de groep gooide. De politie waarschuwen was geen optie, dat vond iedereen. De man kwam de school niet binnen en dus deed hij niets verkeerd. De politie zou er nooit werk van maken als iemand zich buiten het schoolterrein bevond. En terecht natuurlijk, hoewel iedereen het erover eens was dat we het goed in de peiling moesten houden. En nu dit. Was het dezelfde man? Hadden deze twee incidenten met elkaar te maken?

Ik zucht diep, pak mijn tas van de bijrijdersstoel en stap uit. De eerste druppels vallen als ik net de straat in loop. ‘Eerst nog drie blokken lopen,’ mompel ik gefrustreerd. ‘Altijd die drie blokken van het hotel. Alsof iemand daarop let.’ De afspraak begint me tegen te staan. Waarom komt hij niet gewoon bij mij thuis? Wat mij betreft mag hij zijn auto tegen mijn voordeur aanzetten, ook al weet ik dat hij dat nooit zal doen. Zelfs onze auto’s mogen elkaar alleen op school ontmoeten.

NOBODY verschijnt 2 mei 2014

Van Marelle verschenen ook:

Vals Alarm

Ik volg je

